

Uudet Teollisuudet ja Työttömyys

Teollisuusunionismia edustavat työläiset tunnetaan erikoisesti siitä, että heidän taipumuksensa on käsitellä jokaista työn ja pääoman välistä kysymystä ja yleensä luokkalaistelua yhteiskunta-taloudellisia perustekijöitä silmälläpitäen. Toisin sanoen heidät tunnetaan materialisteina. Sensijaan että teollisuusunionisti lähtisi pohtimaan jonkun yhteiskunnallisen liikkeen mahdollisuuksia esimerkiksi siitä kannalta, miten hyviä ja kuuluisia miehiä ja naisia sitä liikettä saadaan edustamaan, kuten kaikki idealistisen maailmankatsomuksen omaavat ihmiset pohtivat, lähtee teollisuusunionisti taloudellisista tekijöistä ja niiden valossa analysoida kysymystä, vetäen sellaiset johtopäätökset, jotka tällä tutkimistavalla saadaan, olivatpa ne sitten miellyttäviä tai ei.

TÄMÄNLAINEN asioiden tutkimistapa luonnollisesti vaatii paljon työtä, sillä taloudellisissakin seikoissa saattaa ilmetä pinnallisesti katsoen tekijöitä, jotka voivat johtaa harhaan vieviin johtopäätelmiin, ellei kysymystä laajemmin tarkasteta ja ellei tarkkaajalla ole materialistista analysoimiskykyä. Hyvänä esimerkkinä saatetaan pitää muiden muassa niitä amerikalaisia talousmiehiä, jotka varsinkin viime vuosina ovat yrittäneet tutkia työttömyyspulmaa ja vetäneet siitä johtopäätöksiänsä. Ei kauan sitten, kierteli muutamissa kapitalistisissa julkaisuissa Fordin selostus siitä, miten uudet teollisuudet estävät työttömyyspulman kasvamasta yleensä nykyistä talousjärjestelmää uhkaavaksi tai sen edelleen kehittymistä häiritseväksi tekijäksi.

Tämänlaisen selostuksen johdosta ja siihen yhtyen kirjoittivat useat kapitalististen julkaisujen toimittajat ja kirjoittajat laajoja selostuksia, miten jokainen uusi kone, joka johonkin teollisuuteen asetetaan, luo ihmistyön tarvetta jossain muualla yhtä paljon, ehkä enemmänkin, kuin mitä se itse omassa teollisuudessa tarpeettomaksi tekee. Ei suinkaan voida väittää, eikä näillä kirjoittajilla ollut selostuksillaan tarkoitus heittää tuhkaa työläisten silmille, mutta tuskin voidaan väittää niinkään, eivätkö he, ainakin osa heistä, itse vahvasti uskoneet asian niin olevan. Että asia on päinvastoin: uudet teollisuudet vain kiihdyttävät tuotannon koneellistumista, keskittävät yhteiskunnalle välttämättömien tuotantojen omistusta ja lisäävät siten työttömyyttä kapitalistisessa järjestelmässä — sitä eivät nämä kapitalististen järjestelmän puoltajat suinkaan jaksa nähdä.

Viimeisimmin Kehittyneet Tuotannot.

Uusiksi teollisuuksiksi laskevat nämä kirjoittajat pääasiassa ne tuotannon alat, jotka

ovat syntyneet tällä vuosisadalla tai paremminkin "parinkymmenen vuoden" aikana. Huomattavampia näistä ovat autoteollisuus, autokumiteollisuus, sähkötalousvälineiden teollisuus, radioteollisuus, lentokonetuotanto ja muutamia muita, jotka ovat tulleet huomattaviksi tekijöiksi tämän maan tuotannollisessa elämässä, tehden vuosittain tuhansiin miljooniin dollareihin nousevaa liikettä.

Tuskin mikään toinen teollisuus on kasvanut ja laajentunut kaikkiin huomatuimpiin maihin parinkymmenen vuoden ajalla niin suuressa määrin kuin autoteollisuus. Kun Yhdysvalloissa vielä v. 1900 oli arvion mukaan käytännössä 5,000 autoa, lasketaan niitä nykyään olevan noin 25 miljoonaa ja vuosittainen tuotanto on noussut yli neljän miljoonan. Työläisten luku suoranaisesti autojen ja traktorien tuotannossa oli v. 1926 kaikkiaan 375,281 työviraston tilastojen mukaan. Kun laskettiin kaikki ne työläiset, jotka epäsuorastikin työskentelevät autoteollisuudessa, sai työvirasto heidän lukumääräkseen yhteensä 3,743,781.

Autokumien tuotannon niinkään arvioitiin tässä maassa v. 1900 olleen siksi alhaisen, että vain noin 20,000 tai 25,000 autokumia valmistettiin tuona vuotena ja joitakin tuhansia tuotiin ulkomailta, etupäässä autojen mukana. Nykyään valmistetaan autokumeja noin 63 miljoonaa kappaletta vuosittain. Tällä alalla suoranaisesti työskenteleviä työläisiä arvioidaan nykyään olevan noin 150,000.

Sähkötalousvälineiden tuotanto, tämä käsitellen pesukoneet, jäähdytyskaapit, silitysraudat, luudat, keitto-uunit, keittovälineet yleensä, y. m., on kuluneen parin kymmenen vuoden ajalla kasvanut lähes puolitoista miljoonaa dollaria liikettä vuosittain tekeväksi teollisuudeksi. Työläisten lukumäärää tällä alalla ei löydy käytettävissä olevista tilastoista, sillä

useimmat näistä tuotteista valmistetaan samoissa tehtaissa kuin teollisuudessakin tarvittavat sähkövälineet. Vuosittaisen liikkeen suuruuteen katsoen täytyy tällä alalla olla huomattava määrä riistettäviä työläisiä.

Radio-teollisuus samoin on viimevuosien aikana kohonnut uudeksi teollisuuden alaksi, jonka vuotuinen liike nousee jättiläismäisiin summiin ja joka samoin joutuu riistämään huomattavan suurta työläisarmeijaa. Varsinaisia lähetyksensä on tässä maassa nykyään jo lähes 700, joka todistaa tämän teollisuuden laajuutta. Radiovälineitä tuottavien tehtaiden työläisistä ei myöskään ole tarkempia tilastoja käytettävissä.

Viides huomattu ja vasta nykyään varmemmin nouseva teollisuus on ilmailukäytännön tuotanto. Suoranaisena kapitalistisena riistokeinona on lentokonetuotanto jo saavuttanut varman aseman, jota todistaa m. m. Fordin siihen tekemät sijoitukset. Kaikkiaan on tässä maassa jo 220 kaupunkia, joilla on hallituksen luvalla toimiva lentoreitti-asema. Lentokoneet lentävät jo noin 80,00 mailia päivässä, kuljettain postia, rahtia ja matkustajia. Uusia säännöllisiä linjoja suunnitellaan. Postilento on järjestetty 41:ssä valtiossa.

Tämän liikkeen kasvaminen ei luonnollisesti tule tapahtumaan siinä määrin kuin esim. autoteollisuuden, ainakaan toistaiseksi, ja mikäli se vaatii työvoimaa välineidensä valmistukseen ja käynnissäpitoon, on sekin vähäisempää, sillä sellaiset kuin tiettyt, lukuunottamatta lentoasemia, eivät tämän teollisuuden kehitykselle ole tarpeelliset. Samoin öljyasemia ei lento tule tarvitsemaan kuin pienen osan siitä, mitä autoilu ja toiselta puolen ilmailussa voidaan käyttää jo olevia öljyasemia lentokoneiden öljyn varustamiseksi, kuten käytetäänkin, sikäli kuin ne linjojen laskukenttien läheisyydessä ovat.

Teollisuustyöväestön Luku Vähenee.

On varsin helppoa otaksua, näitä uusia teollisuuden aloja ja niiden laajuutta tutkiessa, että ne nielevät työttömiä sikäli kuin koneiden kehitys työttömiä tekee. Toista kuitenkin osoittaa elävä elämä. Jälkeen vuoden 1910:n on tämän maan väkiluku kohonnut noin 20:llä miljoonalla, mutta teollisuuspalkkatyöläisten luku tällä ajalla ei ole noussut, huolimatta

uusista kasvavista teollisuuksista. V. 1910 laskettiin Yhdysvalloissa olleen palkkatyöläisiä, päälle 10 vuotiaita, 41.5 pros. koko maan väkiluvusta ja v. 1920 oli heitä enään 39.4 pros. Työläisten luku oli siis väkilukuun nähden laskenut 2.1 pros. Ja jos lasketaan työläisten prosenttimäärä suhteessa vain 10 ikävuotta täyttäneen väestön lukumäärään, ovat numerot mainittuina vuosina järjestyksessä 53.3 pros. ja 50.3 pros. Vähennys työläisten lukumäärässä väestöön verraten tässä suhteessa on siis 3 pros. — On kuitenkin muistettava, että tilastot ovat vuodelta 1910 ja 1920. Yhdeksän vuoden aikana on koneteollisuuden kehitys astunut pitkän askeleen ja varsinaisen teollisuuspalkkatyöväestön luku kaikesta päättäen ei

Ulkomainen kilpallu uhkaa

enään ole 41,000,000, kuten sen laskettiin olleen 1920. Kaikki merkit viittaavat siihen, että jälkeen 1920:n ovat uudet teollisuudetkin jo ehtineet kehittää automaattisempia koneita, joten niissä tuotteiden määrän lisäyksestä huolimatta ei ole tuskin tarvinnut työläisten lukumäärään lisätä ainakaan niin paljoa, mitä "vanhat" teollisuudet, teräs, rakennus, kaivos y. m. ovat tällä ajalla ulos työttömyyteen syösee.

Vielä on otettava huomioon se ilmeinen tosiasia, että tässä puheenalaisena olevat uudet teollisuudet ovat kehittyneet huomattavimmiksi ja tuotannollisesti merkityksellisiksi ajalla, jolloin tuotannollinen kehitys yleensä jo oli

varsin korkealle kehittynyt, eikä niinollen ollut pakko näissä uusissa teollisuuksissa turvautuaakaan muuhun kuin jo valmiiseen automaattiseen konetuotantoon. Samoin tulee olemaan tulevaisuudessakin, syntyköönpä mikä tahansa uusi teollisuus kapitalistisen tuotantojärjestelmän sisälle.

Tuotantolaitosten Luku Vähenee.

Jos tarkastamme toiselta puolen sitä keskittymiskehitystä, joka yleensä tuotannon koneellistuksessa yhä nopeammin tapahtuu, havaitsemme että nämä uudet teollisuudet sitä vain kiihoittavat, tehden siten kapitalisteille mahdolliseksi ja pakolliseksi aina parempien koneiden käytäntöön ottamisen, mitä suuremmat yhtymät keskenään joutuvat kilpailemaan. Autoteollisuudessa on uudistettu koneistoa lyhyellä olemassaoloajallaan laajemmalla määrin ja perusteellisemmin kuin monilla muilla aloilla. Keskittyneet pääomat ovat tehneet tämän mahdolliseksi.

Valaisevana tässä suhteessa voidaan pitää Rubber Age nimisessä julkaisussa ollutta selostusta autokumituotannosta. Tämä kumikapitalistien lehti, puhuessaan autokumituotannon tulevasta mahdollisuuksista, lausuu:

“Muistakaa, että vähemmän kuin kolme vuotta sitten oli tässä maassa 112 autokumitehtailijaa ja yhtiötä. Nykyään niitä on noin 85. Viisi näistä tuottaa yli 50 prosenttia kaikista autokumeista, mitä tässä maassa tuotetaan ja kun lisätään vielä kymmenen suurinta yhtiötä, saamme tuloksen, että lopuille jää vain 10 pros. tuotannosta. Viidentoista yhtiön täten kontrolloidessa 90 pros. autokumituotannosta, voimme olla vakuutetut, että autokumituotannon omistuksessa on keskittyminen vasta alussa.

“Autokumituotannon jatkuva kasvaminen on ratkaistu seikka. Vaikka käytännössä olevien autojen luku ei kasvaisikaan erittäin nopeasti, kasvaa se varmasti ja uusien kumien vaihtaminen vanhojen tilalle, sekä kasvava ulkomaa-kauppa, takaavat tälle teollisuudelle normaalin nousun jokainen vuosi. Väistämätön omistuksen keskittyminen tässä teollisuudessa harvempien yhtiöiden käsiin tulee vain hävittämään tuotannossa ja jaossa ilmeneviä häiritseviä seikkoja. Jaon kustannusten vähetessä voidaan hintoja laskea.”

Viimeinen lause lainauksessa nähtävästi tar koittaa sitä, että kumiyhtiöt, koska eivät vielä ole siinä määrin keskittyneet, että olisivat voineet jo jaonkin täysin itselleen valloittaa, voivat tämänkin tehdä, kunhan taloudellinen pak kolaki hävittää nuo 10 pros. tuottavat 70 yhtiötä ja jällellä olevat viisitoista liittyvät yhdeksi trustiksi. Kustannusten vähentäminen jaossa, kuten nykyaikaiset ketjukaupat ovat selvästi osoittaneet, tapahtuu parhaiden ja varmimmin jaon palveluksessa olevan työvoiman vähentämisellä ja palvelukseen jääneen osan riiston tehoistamisella kaikilla mahdollisilla keinoilla. Samanlaisia ilmiöitä kuin tässä osoitettu kumiteollisuudesta, voitaisiin esittää “vanhoistakin” teollisuuksista. (Viittaamme toisessa paikassa tässä julkaisussa olevaan kirjoitukseen “Maailman Suurin Teollisuus.” — Toim.)

Tehtaiden Siirto Takapajuisiin Maihin.

Jos uudet teollisuudet nielisivätkin joitakin niistä työläisistä, jotka teräs-, kaivos-, puutavara- y. m. teollisuuksista ajetaan automaattisten koneiden käytäntöönottamisella työttömyyteen, joka “nieleminen”, kuten edellä osoitettu, on kuviteltua, niin työttömyyttä kehittyneissä teollisuusmaissa lisää sitä enemmän se, että riistovoitto kasvaa päivä päivältä suuremmaksi ja ylijäämää ei mitenkään voida sijoittaa kaikkia kotimaahan, eikä valmiisiin teollisuuksiin tai liikkeisiin ulkomaillakaan. Kaikkiällä maailmassa alkaa olla yhä paisuvan kapitaalim sijoitusmahdollisuuksista puute, nim. sellaisista mahdollisuuksista, joihin tähän mennessä yleensä on totuttu. Teollisuuksia aletaan siirrellä muihin maihin.

Tämä paisuvien pääomien sijoittamismenetelmä esiintyy monella tavalla. Yksi huomattu keino, joka puolestaan ehkä lisää työttömyyttäkin enemmän kuin toiset, on se, että teollisuuslaitoksia suoranaisesti siirretään ulkomaille, joko sellaisiin toisiin teollisuusmai hin, joissa vissille tuotannon alalle on vielä mahdollisuuksia, tai sitten kehityksessä takaperoisiin maihin, joissa paremmat mahdollisuudet riistämislle ilmenevät halvan työvoiman ja raaka-aineiden muodossa. Autoteollisuutta jo siirretään Yhdysvalloista Europaan. Miksi ei Afrikan tai Intiaan? Siksi, että tälle erikoiselle tuotannolle täytyy olla kerkea

sivistys ja jo vilkkaaksi kehittynyt kansallinen elämä, ennenkuin se voi menestyä.

Mutta koska samalla kertaa autotuotannolle täytyy olla nykyään jo suuret pääomat ennenkuin sitä voidaan harjoittaa, voivat amerikalaiset trustit ja Ford siirtää tätä teollisuutta Europaan ja voittaa sikäläiset kilpailijansa suuremmilla pääomilla paremmin siellä liikettä tehden kuin täältä korkeiden tullien vallitessa autojen lähettämällä. Näin on Ford, Wall kadun Magazinen mukaan siirtänyt kaikki traktoriteollisuutensa Irlantiin, josta traktoreita tuodaan tähän maahan, koska maanviljelyskoneille ei täällä ole tullia. Irlannissa on

Japanilaisten terästehdas Anshanissa

halvempi työvoima ja tuotantokoneet voidaan sinne viedä muualta, työsystemi siten tullen sama kuin Amerikassakin, vain sillä erotuksella, että palkkoihin menee enemmän kuin puolta vähemmän kuin täällä.

Sama Wall-kadun julkaisu kertoo Mainen valtiosta viedyn Intiaan erään hainpputehtaan, koska raaka-aineet tehtaalle oli tuotava Intiasta. Nyt kun tehdas on siellä, raaka-aineet siellä ja ehkä kymmenen sentin päiväpalkalla oleva työväestö, voi tämä yhtiö entistä paremmin valloittaa tämän maan markkinat, vaikka maksaisi tullia vähän runsaaminkin. General Electric yhtiö, sähkötrusti, rakennuttaa Porto Ricossa muutamia teollisuuslaitoksia, joissa valmistettavaa tavaraa tähän asti on valmistettu pääasiassa Pennsylvaniassa olevissa yhtiön tehtaissa. Miksi Porto Ricoon? Kas, samasta syystä kuin toisetkin.

Porto Ricossa on nykyään noin 500,000 palkkatyöläistä, jotka tekevät seitsemänkymmenviiden sentin päiväpalkkoilla kymmenen ja kahdentoista tunnin työpäiviä. Se vetää. Tässä maassa voi General Electric hallinto puhua, kuten Fordikin, viiden päivän viikosta ja työläisten yleisestä hyvinvoinnista.

Työttömyyteen täten teollisuusmaissa johtaa yhä useampi tekijä ja sitä poistamassa ei itse asiassa ole kerrassaan mitään nähtävissä olevaa tekijää. Maanviljelyksestäkin tulee kaupunkien työttömien armeijaan noin 500,000 työläistä jokainen vuosi, jotka jäävät va-

kituisiksi teollisuusmaailman kärsijöiksi. Uudet teollisuudet, joista, kuten alussa mainittiin, jotkut työläisten pelastajina puhuvat, eivät voi työttömyyden pulmaa poistaa. Se on tullut pysyväiseksi ja suurenee sikäli kuin pääomat keskittyvät ja tulevat yhä vaarallisemmiksi toinen toisensa kanssa kilpailijoiksi, siten saaden entistä suuremman syyin sijoittaa pääomia teollisuuskoneiston uusimiseen ja työläisten vähentämiseen, koska työläinen loppujen lopuksi ei kuitenkaan voi koneen kanssa kilpailla ja koneen kokonaan automaattiseksi tullessa, ei häntä tarvitakaan. Vain muuta-

mia siellä, missä nyt vielä on tuhansia.

Yksi Tehdas Sadan Tilalle.

Mutta meidän on tarpeetonta surra tämän väistämättömän kehityksen edessä. Kapitalismi tulee kypsyttämään maailman työväenluokan juuri tätä tietä kykeneväksi ottamaan käsiinsä maan ja tuotantokoneiston. Mitä nopeammin takaperoisten maiden miljoonat työlläiset yhtäläistyvät teollisuusmaiden miljoonien työläisten kanssa, sitä voimakkaammaksi kehittyy työväenluokan kansainvälinen yhteistunne. Mitä pitemmälle teollisuuksien omistus keskittyy, sitä vähemmän mahdollisuuksia tulee kapitalistiluokalle olemaan valta-asemansa säilyttämiseen. Mitä suuremmaksi ja vähäluoisemmaksi tulevat tuotantolaitokset, sitä varmemmaksi tulee se tosiasia, että työväestö nukee tuotannollisen maailman selvennässä

valossa ja pystyy teollisten järjestöjensä kautta sitä hyödyllisemmin niitä hallitsemaan, kun se on järjestynyt siihen pisteeseen, että ne käsiinsä ottaa.

Mitä vähemmän ihmistyötä tarvitaan ja mitä täydellisemmin koneet ihmiskunnan elämän tarpeet tuottavat, sitä perinpohjaisemmin voidaan teollisesti järjestyneen työväestön toivo totenttaa. Yksi jättiläistehdas automaattisine koneineen siihen, missä nyt on satoja puolautomaattisine ja työläisiä silpovine konei-

neen. Yksi aava lakeus tarpeellisine teollisuus-koneistoineen ja laitoksineen siihen, missä nyt on satoja pikkufarmeja kärsivine ja kiinnityslainojen alla nääntyvine farmareineen. Yksi yhtenäinen sivistynyt kansakunta tämän maapallon pinnalle, elämän onnea luovine välineineen, missä nyt on satoja toinen toistaan vihaavia kansakuntia kapitalistiryhmineen, armeijoihin, myrkkykaasuineen, tuhovälineineen ja taikauskoineen. Se on teollisuusunionismin pyrkimys. Se on I. W. W. liiton pyrkimys, yhtykää siihen työläistoverit.

Eräs Kohtalo.

Kirj. Tuuli R—nen.

TIELLÄ, joka kiertää ruispellon reunaa, talvaltaa kaksi ihmistä. Toinen on Rannankylän kauppiaan Iiju-tytär ja toinen tämän avioton perillinen Iisakki. On kuumaa ja pölyistä. Useitten viikkojen pouta on pannut muuten niin kovapintaisen tienpinnan põlähtelemään tomussa, jota ei edes aamuinen kaste näy kykeneväu maahan sitomaan.

Iiju ja Iisakki ovat työhön menossa, kartanoon heinäkorjuuseen. Iisakki ei ollut mielusti lähtenyt. Aamu on varhainen ja uni olkollee vielä silmänuurkissa. Hän hivuttelee bitaasti äitinsä jälkiä. Lainatut saappaat hieertävät jalkaa. Ja tien poskessa räkättelee harakka.

Iiju ei näytä huomaavan poikansa näräilevää mieltä tai jos huomaakin, ei ole välittävänänkään. Astuu vain eteenpäin selkä kaarelle taipuneena. Hänellä on nyt muuta mielessänsä, sellaista, joka lakaisee tajusta tyystin ulkoiset tapaukset. Vaikka läheltähän se asia hipoo juuri Iisakkia, hyvinkin läheltä. Poikahan se on juuri se kipeä solmu, jota ajatukset hätäisinä kiertävät.

Tämä aamu on Iijalle peräti tärkeä. Tästä se riippuu koko vastaisten päivien sarja, vanhaako latua jatkamaan käy vai uudelle uralle urkeentuu. Oli hän jo kauan selsonut ratkaisun edessä, vaan askelta ei vain ollut uskaltanut ottaa. Mutta eilen oli viimein päättänyt, ehtoilla työstä palattuaan, että huomenna sen tekee. Vie Iisakin itsensä Kaapron eteen, kun ei kerran kieli pystynyt tehtäviä tekemään. Nähköön nyt pojan ja sanokoon sit-

ten hyvästit, jos haluttaa. Entistä hän ei enää jaksaa. Jonkinlaiseen päätökseen piti viimeinkin selviintyä.

Tai ehkä Kaapro hyvinkin tiesi hänen kohtansa tässä. Ei vain ollut siitä maininnut mitään. Ei tahtonut pahoittaa Iijun mieltä. Sillä kyllä kai ihmiset olivat huolen pitäneet, että tilit oli tehty hänenkin synneistään, niin vastatullut eläjä kuin Kaapro tässä olikin seutukunnalla. Paljonkos siihen nyt tarvitaan, että asiat selviksi sahataan. Varsinkin jos olivat huomanneet, että Kaapro hiukan katseli Iijua toisella silmällä. Olihan Iiju kyllä koettanut olla nöyrä ja tarkkaavainen, etteivät puhumaan pääsis. Tarpeeksi olivat jo sanan aihetta saaneet silloin entisten asioltten yhteydessä.

Oli se ollut alkaa silloin — vuosia sitten. Ja kylä ne ihmiset jaksoivatkin sitä jauhaa. Tehdäpä nyt yksinäinen lapsi, kauppiaan tytär ja kirkkouskovaainen, vieraille miehelle, mikä lle herranrepale, itsensä antoi. Ja mies heitti heti, kun asiat kuuli. Arvaahan sellaisen. Karkasi pois koko kunnasta silmiään enään siellä näyttämättä.

Ja sellaista se oli ollut elämä siitä lähtien. Säröistä. Itkujen varjot pysähtyivät silmien alle. Vuodet liittyivät vuosiin. Kesistä tuli syksyt. Syksystä talvet, taas kevät. Viisi vuotta, tenava kasvaa. Seitsemän vuotta, polka jo koulussa. Yhdeksän vuotta. Herra Jumala, oliko siitä kulunut jo yhdeksän vuotta siitä kuumasta häpeän suvesta.

Työt olivat jo alkanet, kun Iiju ja Iisakki joutuvat pellolle. Pehtori puuhac koneitten kimpussa ja